

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 571

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Εν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσσίᾳ.	ροδβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—Καρλόου Μερουβέλλ: ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΘΙΑΝΙΑ. — Ange Bénigne : ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, μετὰ τάφρασις, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Α. Ζ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ἑλένη παρέμεναν ὀρθία καὶ ἐδέχθη τὸν διπλοῦν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς παρειᾶς, τὸν ὅποιον καὶ ἀνταπέδωκε, πλὴν αἱ τόσαι θωπεῖαι τὴν ἐστενοχώρουν καὶ ὑπετραύλιζε :

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε, νομίζω, διὰ τὴν κατοχὴν τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν ἐπὶ τοῦ κήπου σας ;

— Τὸ λέτε διὰ νὰ γελάσωμεν ; ἐπανελάθεν ἐκθύμως ἡ Ἰουλία καὶ μήπως δὲν εἰζεύρετε ὅτι εὐρίσκεσθε ἐδῶ ὡς νὰ εἰσθε εἰς τὸ σπῖτι σας ;

Τὰς ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀνῆλθε τὸ πόδιον, ὅπως φωνάζη διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου :

— Πέτρε, μὴ λησμονήσης τίποτε, νὰ ἐνθυμησῇ, ὅτι εἶνε δέκα ἐπτὰ κόλα.

Ἐπανῆλθε πάραυτα καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ ταξιδίου τῆς.

— ὦ ! τί εὐχάριστον ταξίδι, καθὼς γνωρίζετε, εἰμεθα εἰς Τρουβίλλην, ἀπειρον πλῆθος ἐπλημύρισεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἀλλ' ὅτι κυρίως μὲ εὐχαρίστησε ἦτο αἱ ἐπισκέψεις, πάμπολλαι ἐπισκέψεις ! ὁ πατήρ μου καὶ ἡ Παυλίνα ἦλθαν καὶ ἔμειναν δεκαπέντε ἡμέρας, δὲν σημαίνει, ἐβιάζοντο νὰ φύγουν γρήγορα. Ἄ ! ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἶπω... ὄχι, ὄχι, θὰ σὰς τὰ διηγηθῶ ἀργότερα.

Ἦσπασατο καὶ ἐνηγκαλίσθη ἐκ νέου τὴν Ἰωάνναν. Εἶτα, ἀπεκατέστη σοβαρὰ καὶ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Μήπως μὲ ἐμαύρισε ὁ ἥλιος ;

— Ὅχι, καθόλου, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη παρατηρήσασα αὐτήν.

Ἡ Ἰουλία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς διαυγεῖς καὶ ἀδιαφόρους, τὰς χεῖρας εὐτραφεῖς, τὸ ὄρατον πρόσωπόν τῆς ἀξιάγαστον δὲν εἶχε γηράσει ποσῶς ὁ θαλάσσιος ἀὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς ἀφαίρῃ τὴν γαλήνην τῆς ἀδιαφορίας τῆς. Ἐφαίνετο μᾶλλον ὅτι εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ περίπατον ἐν Παρίσις ὅσον δὲ ἐκείνη ἐφαίνετο ὑπερχειλίζουσα ἐκ χαρᾶς, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ Ἑλένη ἐστενοχωρεῖτο, καθιστάμενη ἀκαμπτος καὶ δύστροπος. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ καλύμματος ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε μετακινηθῇ ποσῶς, εἶχε μόνον ἀνυψώσει τὴν λεπτὴν καὶ ὑποφέρουσαν κεφαλὴν τῆς μὲ τὰς χεῖρας ριγηλῶς συμμαζεμέναις, ὡς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου.

— Μετ' ὀλίγον θὰ σὰς φέρω καὶ τὸν Λουκιανὸν διὰ νὰ ἰδῇτε πόσον ἡμεγάλωσε.

Καὶ ὅταν ἔφθασε τὸ παιδίον—τοῦ ὁποίου μόλις εἶχεν ἡ θαλαμηπόλος νίψει τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ κονιορτοῦ τοῦ ταξιδίου—τὸ περιέστρεψεν ὅπως τὸ ἐπιδείξῃ.

Ὁ Λουκιανὸς ἦτο παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος, ἡλιοκαυμένος, διότι καθ' ἐκάστην ἔπαιζεν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Εἶχε δὲ ἐκ τῶν ἀσκήσεων ἀποκτήσει ὑγιεῖαν ὑπερβάλλουσαν, τὸ ἦθος τοῦ ὅμως διετηρεῖτο σκυθρωπὸν εἰσέτι, διότι μόλις πρὸ μικροῦ τὸν εἶχε νίψει, δὲν ἐπρόλαβε μάλιστα νὰ σκουπισθῇ καλῶς ἡ μία του παρειὰ ἦτο ὑγρὰ εἰσέτι, ἐνῶ ἡ ἑτέρα κατακόκκινος ὡς ἐκ τῆς προστριβῆς τοῦ χειρομακτροῦ. Ὅταν δὲ παρετήρησε τὴν Ἰωάνναν ἔστη ἔκπληκτος, ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἐθεώρει μὲ τὸ ἰσχνὸν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν τῆς ἡ μελανὴ αὐτῆς κόμη ἦν λευκωμένη καὶ κατῆρχετο βοστρυχώδης μέχρι τῶν ὠμων τῆς, οἱ ὠρατοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοί, πεπλατυμένοι καὶ σκυθρωποί, παρειχον ἀσθενικὴν ὄλως ὅψιν εἰς ὄλον τῆς τὸ πρόσωπον καὶ μῶλον τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα ἠσθάνετο ἐλαφρὸν τρόμον, ἐνῶ αἱ ριγῶσαι μικραὶ χεῖρές τῆς ἐπεκτείνοντο πάντοτε ὡς ἐπὶ μεγάλης πυρᾶς.

— Λοιπὸν δὲν τρέχεις νὰ ἐναγκαλισθῇς τὴν Ἰωάνναν ; εἶπεν ἡ Ἰουλία.

Ἄλλ' ὁ Λουκιανὸς ἐφαίνετο περίφοβος καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ μετὰ δειλίας, ἐπιμηκύνων τὰ χεῖλη, ἵνα πλησιάσῃ τὴν ἀσθενῆ, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ἀμέσως ἀπεμακρύνθη. Τῆς Ἑλένης οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνεπλήσθησαν δακρύων ἔσκέπτετο πῶς τὸ παιδίον αὐτὸ νὰ τρέχῃ τόσον εὐχερῶς, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἐκάμπτετο, εἰς τὸν γύρον τοῦ λειμῶνος καὶ ἐφαντάζετο ὅτι ὑπῆρχον μητέρες πολὺ εὐτυχεῖς. Ἡ Ἰουλία ἐνεβάθυνεν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς τῆς καὶ ἐφάνη παροργισθεῖσα ἐναντίον τοῦ Λουκιανοῦ.

— ὦ ! τὸν ἀνόητον ! .. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε τί τέρας ἔγινεν εἰς Τρουβίλλην.

Καὶ ἐμπερδεύετο εἰς τοὺς λόγους τῆς. Εὐτυχῶς δι' ἐκείνην, ὁ ἱατρὸς ἐπαρουσιάσθη καὶ ἐξέφυγε τῆς ἀμηχανίας τῆς, διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιφωνήσεως :

— Νὰ ὁ Ἑρρίκος.

Δὲν τὰς ἐπερίμενεν εἰμὴ τὸ ἐσπέρας, ἀλλ' αὕτη ἔλαβε τὸ ἕτερον τραῖνον καὶ ἐξῆγει διὰ μακρῶν πῶς κατῶρθωσε νὰ ἔλθῃ τόσον ἑνωρίς ὁ ἱατρὸς ἀκροώμενος ὑπεμειδία.

— Ἦλθατε τέλος, προσέθηκεν, αὐτὸ μόνον μὲ ἐνδιαφέρει.

Καὶ ἀπνύθουνε πρὸς τὴν Ἑλένην ἄφρων χαίρετισμόν. Τὸ βλέμμα του ἐπὶ μακρὸν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Ἰωάννας, πλὴν κατόπιν ἐφάνη θορυβηθεὶς καὶ ἔστρεψεν ἄλλαχού τὸ πρόσωπον. Ἡ μικρὰ ὑπεδέχθη ψυχρῶς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ λύσσασα τὰς χεῖρας δι' ὀρμεμφύτου κινήσεως, ἤρπασε τὴν ἐσθῆτα τῆς μητρός της, τὴν ὁποίαν ἔσυρε πλησίον της.

— ὦ! τὸν μάγκα! ἐπανελάβεν ὁ ἰατρός, ὅστις εἶχεν ἀνυψώσει τὸν Λουκιανὸν καὶ τὸν ἐφίλει ἐπὶ τῶν παρειῶν, ἀσκήτως ἔγεινε.

— Καλὰ, καὶ ἐμὲ μὲ ἐλησμόνησες; ἠρώτησεν ἡ Ἰουλία.

Καὶ ἐπλησίασε τὸ πρόσωπον. Τότε χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸν Λουκιανόν, μετέφερε μόνον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου βραχίονος καὶ διὰ κλίσεως χαριεστάτης ἡσπάσατο ἐπίσης καὶ τὴν σύζυγόν του.

Καὶ οἱ τρεῖς φαιδρότατα ἐμειδίωσαν.

Ἡ Ἑλένη κατωχρὸς ἐσκέφθη νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα ἀντέτεινε· ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ· ἐξηκόντιζε λοιπὸν βλέμματα παρατεταμένα ἐπὶ τῶν Δεβέρλων καὶ κατόπιν ἐπανήρχετο ἐπὶ τῆς μητρός της. Ὅταν ἡ Ἰουλία ἔτεινε τὰ χεῖλη, ὅπως τὴν ἀσπασθῇ ὁ σύζυγός της, φλόξ ἐξήστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κορασίου.

— Ἐγεινεις πολὺ βαρὺς, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός καὶ ἀπέθεσε τὸν Λουκιανὸν κατὰ γῆς· πῶς ἐπεράσατε λοιπὸν εἰς τὸ ταξίδι; ἦτο λαμπρόν; Ἀλήθεια! εἶδα καὶ τὸν Μαλινιώ· μοῦ διηγήθη τὰ τῆς διαμονῆς του. Πῶς τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ ἐνωρίτερον;

— ὦ! ἦτο ἀνοικονόμητος· ἐψιθύρισε ἡ Ἰουλία ἥτις ἐγένετο σοβαρά, καὶ τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία ἐθορυβήθη, μὰς ἐχολοσκοῦσε καθ' ἑκάστην.

— Ὁ πατήρ σου τὸν λογαριάζει διὰ τὴν Παυλίαν... πῶς δὲν τοῦ ἔκαμε λόγον ἀκόμη;

— Εἰς ποῖον; εἰς αὐτόν! τὸν Μαλινιώ! ἀνέκραξε καὶ ἐκεῖνη ἐκπληκτος καὶ σχεδὸν προσβεβλημένη.

Εἶτα ἐποίησεν ἑκφρασιν ἀποστροφῆς.

— Δὲν τὸν ἀφίνεις, τὸν ξιπασμένον! πόσῃ εὐχαρίστησιν δοκιμάζω, ὅπου ἔφθασα εἰς τὸ σπίτι μου.

Καὶ ἄνευ προφανοῦς συνδέσμου ἐν τῇ ὁμίλῃ της μετέπεσεν εἰς ψυχικὴν τινα εὐάρεστον διάχυσιν, σύμφωνον πρὸς τὸν ὡς χαρίεντος πτηνοῦ χαρακτήρα της καὶ συνεσφίγη πρὸς τὸν σύζυγόν της ἀνυψώσασα ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αὐτὸς συγκαταβατικὸς καὶ ἀβρός τὴν ἐκράτησεν ὀλίγα λεπτὰ ἐν τῇ ἀγκάλῃ. Ἐφαίνοντο δὲ ἐπιλανθανόμενοι τῆς παρουσίας ξένων προσώπων.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπεμάκρυνεν ἐξ αὐτῶν τὰ βλέμματα. Τὰ ἀποχωματισθέντα χεῖλη της ἔτρεμον ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἀνέλαβεν ὕψος γυναικὸς ζηλοτύπου καὶ μοχθηρᾶς. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ἦτο τὸσον ζωηρά, ὥστε τὴν ἠνάγκασε νὰ στρέψῃ ἄλλαχού τὸ πρόσωπον· καὶ τότε σχεδὸν ταυτόχρονα συνέβη νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου τὴν Ροζαλίαν καὶ τὸν Ζεφυρίνον, οἱ ὅποιοι ἐξηκολούθουν νὰ συλλέγουν πετροσέλινον. Βεβαίως ἵνα μὴ ἐνοχλοῦν οὐδένα κατέφυγον εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν δένδρων καὶ ἀμφοτέροι ἐξηπλώθησαν κατὰ γῆς.

Ὁ Ζεφυρίνος εἶχε λάβει ὑπόυλως τὸν ἕνα πόδα τῆς Ροζαλίας, ἐνῶ ἐκεῖνη χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ἐξηκολούθει νὰ τὸν φιλοδωρῇ ραπίσματα.

Ἡ Ἰωάννα διὰ μέσου τῶν κλάδων παρετήρησε τὸ ὡς σελήνην ὀλοστρόγγυλον καὶ καταπόφυρον πρόσωπον τοῦ μικροσώμου στρατιώτου νὰ γελᾷ μέχρι διαρρήξεως ἐξ ἔρωτος. Ὤθοῦντο ἀμοιβαίως ὁ στρατιώτης καὶ ἡ Ροζαλία καὶ περιεστρέφοντο ὀπισθεν τῶν συστάδων τῶν δένδρων. Ὁ ἥλιος ἐπιπτε καθέτως, τὰ φύλλα τῶν δένδρων δὲν ἐκινούντο, βραδέως τὰ τελευταῖα ρόδα ἄφινον τὰ πέταλά των νὰ πίπτωσι ἐν πρὸς ἐν ἐπὶ τοῦ ποδίου. Ἡ Ἰωάννα τότε μὲ τὸ στήθος βεβαρυμένον ἐπανεφέρει τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς μητρός της καὶ ὅταν παρετήρησεν αὐτὴν ἀκίνη-

τον καὶ σιωπηλὴν πρὸ τῶν διαδραματιζομένων ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐσχάτης ἀγωνίας, ἐν τῶν διαπεραστικῶν ἐκείνων παιδικῶν βλεμμάτων, ἅτινα οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἀνακρίνῃ.

Ἐντοσούτῳ ἡ κυρία Δεβέρλου εἶχε πλησιάσει ἐκ νέου λέγουσα:

— Ἐλπίζω νὰ σὰς ἐπισκεφθῶμεν... καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἰωάννα ἱατρεύθη πλέον πρέπει καθ' ἡμέραν νὰ καταβαίνετε εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Ἑλένη ἐπροφασίσθη ὅτι δὲν θῆλε νὰ τὴν κουράζῃ πολὺ. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀπήντησε:

— Ὅχι, ὄχι, ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ εὐχάριστος, θὰ ἐρχώμεθα, κυρία, θὰ ἐρχώμεθα. Σὰς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μοῦ ἔχετε φυλαγμένην τὴν θέσιν μου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἰατρός εὐρίσκετο ὀπισθεν τῆς τῷ ἀπέτεινε χαριεστάτον μειδίαμα.

— Κύριε ἰατρέ, βεβαιώσατε τὴν μητέρα ὅτι ὁ ἀέρας δὲν μὲ βλάπτει.

Ἐπροχώρησεν ὀλίγον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ πόσον γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ἠρρυθρίασε μόνον, διότι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο τῷ ὁμίλησε μετὰ γλυκύτητος.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη, ὁ καθαρὸς ἀὴρ δὲν δύναται περὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάρρωσίν σου.

— Ἀ! βλέπεις, μητερίτσα; πρέπει νὰ ἐρχώμεθα, ἀπεκρίθη μετὰ χαριεστάτου καὶ τρυφεροῦ βλέμματος, ἐνῶ ἐπνίγετο ἐκ τῶν δακρύων.

Ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ποδίου, τὰ δεκαεπτὰ δέματα τῆς κυρίας ἐλήφθησαν.

Ἡ Ἰουλία, παρακολουθομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ τοῦ μικροῦ Λουκιανοῦ, ἀνεχώρησε διακηρύττουσα, ὅτι ἦτο ρυπαρὰ εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον καὶ ὅτι πηγαίνει νὰ κάμῃ λουτρόν· ὅταν δὲ ἀπέμεινον μόναι, ἡ Ἑλένη ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἵνα προσδέσῃ τὸ σάλιον καλῶς περὶ τὸν τράχηλον τῆς Ἰωάννας καὶ εἶτα διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης ἠρώτησε:

— Πῶς, δὲν εἶσαι πλέον δυσηρεστημένη μὲ τὸν ἰατρόν; Τὸ κοράσιον ἔκαμε παρατεταμένον νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ὅχι, μαμά.

Ἐπεκράτησε βραχεῖα σιγή· ἡ Ἑλένη διὰ τῶν τρεμουσῶν καὶ ἀδεξίων χειρῶν της ἐφαίνετο ἀδυνατοῦσα νὰ περισφίγῃ τὸν κόμβον τοῦ σαλίου. Ἡ Ἰωάννα τότε ἐψιθύρισε:

— Διατί νὰ ἀγαπᾷ ἄλλους; δὲν θέλω.

Καὶ τὸ βλοσυρὸν βλέμμα της κατέστη σταθερόν, ἐνῶ αἱ μικραὶ αὐτῆς χεῖρες τεταμέναι, ἐθώπευον τοὺς ὤμους τῆς μητρός της, θῆλε δὲ κραυγᾶσαι ἡ Ἑλένη, ἂν δὲν περιεστέλλετο ἐκ τῶν λόγων, οὗς πρὸ μικροῦ ἤκουσεν.

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἀμφοτέραι ἀπῆλθον· ταυτόχρονα εἶχε παρουσιασθῇ καὶ ὁ Ζεφυρίνος, φέρον δέσμην σελίνου, τὸ ὅποτον ἐκαθάριζεν, ἐξακοντίζων δολοφόντα βλέμματα ἐπὶ τῆς Ροζαλίας. Ἡ ὑπνρέτις, μέλλουσα νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐφαίνετο δυσπιστοῦσα ἀκόμη περὶ τοῦ ἂν δὲν τοὺς ἐβλεπέ τις καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶχε τοιμπίσει δυνατὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκυπτεν ὅπως διπλώσει τὸ κάλυμμα, τῷ κατέφευγον ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα ἐπὶ τῆς ράχως, τὸ ὅποτον ἐπροξένησε τὸν ἦχον κενοῦ βαρελίου πίπτοντος κατὰ γῆς· πλὴν αὐτὸς εὐηρεστήθη μεγάλως καὶ ἐγέλα ἐνδομύχως, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἔφθασεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καθαρίζων πάντοτε τὰ σέλινα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς ἐπιμονῆς νὰ καταβαίνῃ εἰς τὸν κήπον καὶ μάλιστα ὡσάκις ἤξευρεν ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἡ κυρία Δεβέρλου. Εὕρισκε τέρψιν εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς τῆς Ροζαλίας, ὡσάκις αὕτη μετὰ τοῦ Ζεφυρίνου εὐρίσκετο ἐν τῷ γειτονικῷ κήπῳ· καὶ διέφευγεν ἐνίοτε τοῦ δωματίου της καὶ ἤρχετο νὰ φορέσῃ τὰς περικνημίδας αὐτῆς εἰς

τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου. Ἐν τῷ κήπῳ περιοριζομένη εἰς τὸ μικρὸν κάθισμά της, τὸ ὁποῖον ἡ Ἰουλίᾳ διέταξε καὶ τῆς ἔφερον ἐκ τῆς αἰθούσης, ἐφαίνετο νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν οἰκογένειαν, οὕσα ἐπιφυλακτικῇ ἀπέναντι τοῦ Λουκιανοῦ, ἀνησυχοῦσα διὰ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰ παιγνιδία του. Πρὸ πάντων ὅμως, ὁσάκις ἐτύγγανε νὰ εὕρεσκειται ἐκεῖ καὶ ὁ ἱατρός, ἐξηπλοῦτο ὡς ἀποκεχαινωμένη καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠνεωγμένους τοὺς κατεσκόπευε. Διὰ τὴν Ἑλένην, τὰ ἀπογεύματα ταῦτα ἐφαίνοντο πολὺ ἐνοχλητικά, ἐν τοσοῦτῳ ἤρχετο ἐκεῖ, μ' ὅλην τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἐνδομύχως ἠσθάνετο· ἐκαστοτε, ὁσάκις ὁ Ἑρρίκος ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐφίλει ἐπὶ τῶν βοστρύχων τὴν Ἰουλίαν, ἐνόμιζεν ὅτι κατὰ τι ἐθραύετο ἐντὸς της καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἵνα κρύπτῃ τὴν ταραχὴν τοῦ προσώπου της προσεποιεῖτο ὅτι κατεγίνετο περὶ τῆς Ἰωάννας· ἀνεκάλυπτεν ὅμως ὅτι τὸ κοράσιον ἦτο ὠχρότερον ἐκείνης, ἔχον τοὺς ὀφθαλμοὺς εὐρέως ἠνεωγμένους καὶ τὸν πῶγονα σμασμοδικῶς συνεσταλμένον ἐκ συνεχομένης ὀργῆς.

Ἡ Ἰωάννα ὑπέφερε μετὰ καρτερίας τὰ δεινὰ ταῦτα. Τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, καθ' ἃς ἡ μήτηρ της ἐν ἐσχάτῃ ἐρωτικῇ ἀγωνίᾳ ὑπέμενε μεταστρέφουσα ἀλλαχοῦ τὰ βλέμματα, ἡ Ἰωάννα καθίστατο τόσον σκυθρωπὴ καὶ τεταραγμένη, ὥστε ἠναγκάζοντο πολλάκις νὰ τὴν ἀπομακρύνουν καὶ τὴν μεταφέρουν νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἠνεύχετο πλέον νὰ βλέπῃ τὸν ἱατρὸν, νὰ πλησιάζῃ τὴν σύζυγόν του, χωρὶς τὸ συγκεκινημένον πρόσωπόν της νὰ ἀλλοιωθῇ καὶ κατεδίωκεν αὐτὸν διὰ τοῦ φλογεροῦ βλέμματος γυναικὸς προδοθείσης.

— Κάθε πρωτὴ βῆχω, τῷ εἶπε, καμμίαν ἡμέραν ἐνθυμήσου νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἰδῇς.

Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός. Ἡ Ἰωάννα κατελήφθη καὶ αὐτὴς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ ἱατρός τὰς ἐπισκέψεις του. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ὑγεία της ἐτρέπετο ἐπὶ τὰ βελτίω. Ἡ μήτηρ της χαριζομένη πρὸς αὐτὴν ἐδέχθη δύο ἢ τρία γούματα παρὰ τοῖς Δεβέρλοις καὶ ἡ καρδιά τοῦ κορασίου ἐπὶ μακρὸν ἠρεθισμένη ὑπὸ ἐσωτερικῆς τιнос πάλης ἀπέκτα καὶ αὐτὴς τὴν γαλήνην αὐτῆς, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ὑγεία της ἐπανήρχετο, ἐκαστοτε δ' ἐπανελάμβανε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν :

— Μητερίτσα μου, εἶσαι εὐχαριστημένη ;

— Ναι, πολὺ εὐχαριστημένη, ἀγάπη μου.

Τότε ἡ κτινοβόλοι ἐκ χαρᾶς. Ἐπρεπεν, ὡς ἔλεγε συχνάκις, νὰ τῆς συγχωρήσῃ ὅλας τὰς παλαιὰς κακίας της, ὡμίλει δὲ περὶ αὐτῶν ὡς περὶ πάθους ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεώς της, περὶ ἀσθενείας τῆς κεφαλῆς της, ἥτις τὴν κατελάμβανεν ἀπροσδοκῆτως, ἦτο δὲ αὐτὸ κατὰ τι ὅπερ ἡγνόνει νὰ εἴπῃ· ἀλλ' ἤδη τὸ πᾶν ἐξέλειπεν, ἰάθη καὶ τὰ τοιαῦτα πλέον δὲν ἐπαναλαμβάνοντο.

Ε

Ἡ νύξ ἐπροχώρει καὶ ἐκ τοῦ ὠχροῦ οὐρανοῦ, ἔνθα ἤρχισαν νὰ λάμπωσιν οἱ πρῶτοι ἀστέρες, λεπτοτάτη ὁμίχλη ἐν εἰδῇ βροχῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν βραδέως καὶ ἀκαταπαύστως ἐφαίνετο νὰ σαβανώνῃ· μεγάλοι τολύπαι σκιᾶς ἐκάλυπτον ἤδη τὰ κοιλώματα, ἐνῶ ὅγκος ὡς μελανὸν κύμα ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ὀρίζοντος ἐφαίνετο νὰ καταβιβρώσκῃ τὰ λείψανα τῆς ἡμέρας καὶ τὰς τρεμούσας εἰσέτι ἀμυδρὰς λάμψεις, καὶ δὲν διεκρίνοντο πλέον ὑπεράνω τῶν Παρισίων εἰμὴ ὀθόνη, οὕτως εἶπεν, ἀποτελούμεναι ἐκ τῶν ἀπεράντων στεγῶν. Μετ' ὀλίγον τὸ κύμα ἐφαίνετο ὅτι ἐπεξετάθη καὶ τέλειον ἐπῆλθε σκότος.

— Τί θερμὴ βραδεία ! ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη καθημένη ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, ὡς ἀποχαυνωθείσα ἐκ τῆς θερμῆς πνοῆς, τὴν ὁποίαν οἱ Παρίσιοι ἀνέδιδον.

— Ὡραία νύκτα διὰ τοὺς πτωχοὺς, προσέθεσεν ὁ ἄδελος ἱσταμένος ὀρθίος ὀπισθέν της, τὸ φθινόπωρον θὰ εἶναι πολὺ θερπνόν...

Τὴν τρίτην ταύτην ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀποκάμει· κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ μήτηρ της βλέπουσα αὐτὴν κατὰ σκοπον τὴν ἔθεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐκοιμάτο ἤδη ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς κλίνης, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου ὁ κύριος Ραμβῶδος κατεγίνετο μετὰ σοβαρότητος νὰ ἐπιδιορθώσῃ μίαν πλαγίονα μηχανικῶς ὁμιλοῦσαν καὶ βαδίζουσαν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος μὲν εἶχε δωρήσει τῇ Ἰωάννᾳ, αὐτὴ δὲ κατέθραυσεν. Ἐπιτηδεύετο τοιοῦτου εἶδους ἐργασίας. Ἡ Ἑλένη αἰσθανομένη ἀνάγκην ἄερος, ὡς ὑποφέρουσα ἀπὸ τοὺς τελευταίους καύσωνας τοῦ Σεπτεμβρίου, ἤνοιξε τὸ παράθυρον ἀνακουφιζομένη ὀλίγον ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης σκιᾶς καὶ ἐκ τοῦ ἀπείρου σκότους, τὸ ὁποῖον ἐξελίσσετο ἐνώπιόν της, εἶχε δὲ ὠθήσει ὀπισθεν αὐτῆς κάθισμα ὅπως ἀποχωρισθῇ τῶν λοιπῶν, μεγάλως δ' ἐξεπλήσσετο νὰ ἀκούῃ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἔλεγεν ἡδέως :

— Ἐσκεπάσατε καλῶς τὴν μικράν ; ὁ ἀνεμος εἶνε πάντοτε ἰσχυρὸς εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη.

Ἀλλ' αὐτὴ ὑποκύπτουσα εἰς τὴν ἀνάγκην σιωπῆς δὲν ἀπεκρίθη. Ἀπελάμβανε μόνον τὸ γόητρον τοῦ λυκόφωτος, τὴν τελευταίαν ἐξάλειψιν τῶν ἀντικειμένων καὶ τὴν κατὰ παυσιν τῶν θορύβων. Ἀμυδρὰ λάμψεις ἐν εἰδῇ λυχνίας ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῶν βελῶν καὶ τῶν πύργων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν ἀρχῇ ἐσβέσθη ἡ τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου καὶ τοῦ Πανθίου, πρὸς στιγμὴν δ' ἐτήρησεν ἐλαφρὴν λευκοκύανον λάμψιν. Ὁ λάμπων θόλος τοῦ οἴκου τῶν Ἀπομαχῶν ἀπεκρύβη ὡς σελήνη εἰς ἀνυψουμένην πλήμμυραν νεφῶν. Θόρυβος ὑπόκωφος καὶ γλυκὺς ἀνῆρχετο ἐκ τῆς ἀδιοράτου πόλεως μετὰ παρατεταμένης τιнос ἀπηχῆσεως, ἥτις ἠκούετο ὡς ρογχασμός· ἤχοι ἐξησθημένοι, πλὴν εὐκρινεῖς, ἀνῆρχοντο ἐκ τῶν κάτω, ὡς καὶ ὁ ἦχος τῶν ὕδατων τοῦ Σηκουάνα, ἡρέμα κυλίνοντος τὰ ρεῖθρά του. Καὶ οἱ Παρίσιοι ἐξηφανίζοντο μὲ τὴν ρεμβώδη ἀνάπαυσιν κολοσσῶ, ὅστις ἀφίνει τὴν νύκτα νὰ τὸν καλύψῃ, πλὴν παραμένει ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠνεωγμένους.

Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἀρεστότερον διὰ τὴν Ἑλένην τῆς στιγμῆς ταύτης, καθ' ἣν ἐφαίνετο νὰ σταματᾷ ἡ ζωὴ τῆς πόλεως. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν, καθ' οὓς δὲν ἐξήρχετο πλέον, προσκεκολλημένη πλῆσιον τῆς κλίνης τῆς Ἰωάννας, δὲν εἶχεν ἄλλον σύντροφον, ἵνα ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενούς, εἰμὴ τοὺς Παρισίους ἐκτεινομένους ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος. Ἐνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τῶν μηνῶν Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου τὰ παράθυρα ἔμενον σχεδὸν διαρκῶς ἠνεωγμένα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον, νὰ μετακινήθῃ, νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ προσβλέπῃ τὸν μετ' αὐτῆς ἀναπτυσσόμενον, τὸν διαρκῆ καὶ παντοτεινὸν σύντροφόν της. Εὕρισκοντο ἐκεῖ εἰς πᾶσαν ὥραν, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἀποτελοῦντες τὸ ἥμισυ τῶν θλίψεων καὶ ἐλπίδων της, καὶ τὰς ἡγνόνει πάντοτε, χωρὶς νὰ ἦναι μακρὰν των, δεικνύουσα μεγίστην ἀδιαφορίαν διὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους των, ἂν καὶ ἐπλήρουν τὴν μοναξίαν της· οἱ ὀλίγοι τετραγωνικοὶ πόδες τοῦ θαλάμου αὐτῆς, ὁ θάλαμος αὐτὸς τῶν βασιάνων της, τοῦ ὁποίου μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας ἔκλειε τὴν θύραν, ἠνοιγέτο εὐρέως, ἀπέναντι αὐτῶν, διὰ τῶν δύο του παραθύρων. Πολλάκις εἶχε θρηνήσῃ ἐνώπιόν των, πολλάκις ἤρχετο νὰ ἐπακουμβήσῃ ἐκεῖ, ὅπως κρύπτῃ ἐκ τῆς ἀσθενούς τὰ δάκρυά της. Ἡμέραν τινά, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐφαντάσθη τὴν κόρην της ἀπωλεσθεῖσαν, εἶχε παραμείνει ἐπὶ πολὺ πνιγομένη καὶ ἀγωνιώσα, ἀκολουθοῦσα διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν καπνὸν τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρτοποιείου, ὅστις ὅλοεν ἀνῆρχετο. Συχνάκις κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀναπτεινόμενων ἐλπίδων της ἐνεπιστεύετο τὴν ἀγαλλίασιν τῆς καρδίας της εἰς τὰ μεμακρυσμένα καὶ ἐξαφανιζόμενα πρόστατα, καὶ δὲν ὑπῆρχε στιγμὴ ἥτις νὰ μὴ τῇ ὑπεν-

θυμίζῃ συγκίνησιν παιδρὰν, ἡ δυσάρεστον. Οἱ Παρίσιοι ἀπετέλουν μέρος τῆς υπέρξεως τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἡγάπα αὐτοὺς πλεότερον, εἰμὴ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ λυκόφωτος, δηλαδή καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀποχωροῦσα ἡμέρα ἐγκατέλειπε στιγμὰς τινὰς ἀναπαύσεως, λήθης καὶ ὀνειροπολήσεως, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤναπτον τὰ φῶτα.

— Πόσοι ἀστέρες! ἐψιθύριεν ὁ ἄββας, λάμπουσι κατὰ χιλιάδας.

Ἐλαβε δὲ κάθισμα καὶ ἐκάθισεν πλησίον τῆς. Τότε μόνον ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε τὸν οὐρανόν.

Οἱ ἀστερισμοὶ ἔλαμπον. Εἰς πλανήτης ἐγγὺς τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀρίζοντος ἐφεγγυόβλει ὡς ἀδάμας, ἐνῶ ἀπειρος κόνις μυριάδων ἀστέρων, σχεδὸν ἀδιοράτων, ἐν εἶδει λεπτοτάτης ἄμμου, ἐκάλυπτε τὸν ἀπέραντον θόλον τοῦ οὐρανοῦ, προσωμοιάζε δὲ ἡ λεπτὴ αὐτῇ ἄμμος πρὸς ἀπείρους σπινθήρας· ἡ μεγάλη ἄρκτος βραδέως ἐστρέφετο περὶ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

— Παρατηρήσατε, εἶπε καὶ ἐκείνη, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἀστέρα, τὸν κυανοῦν, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ οὐρανοῦ... καθ' ἑκάστην ἐσπέραν παρουσιάζεται, δύνει καὶ πάλιν ἀναφαίνεται τὴν ἐπομένην ἐσπέραν.

Ἦδη ὁ ἄββας δὲν τὴν ἐστενοχώρει πλέον. Τὸν ἡσθάνετο πλησίον τῆς ὡς εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀντήλλαξαν ὀλίγας λέξεις, καθ' ἃς ἐμεσολάβησαν μακρὰ διαστήματα σιωπῆς. Δίς τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀστέρων. Πάντοτε ἡ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἐξέπληττεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἄλλοτε μὲν ἀμφέβαλε καὶ ἄλλοτε ἡγνόει.

— Βλέπεις τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον ἀστέρα, ὁ ὅποιος ἔχει τόσον καθαρὰν λάμψιν; ἠρώτησεν.

— Ἀριστερά; πλησίον ἐνὸς μικροτέρου πρασινίζοντος; πρὸ πολλοῦ τὸν ἔχω λησμονήσει.

Διετήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε ἀνυψωμένους καὶ ἐκπλήκτους, κατεχόμενοι ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μυρμηκιάσεως ταύτης τῶν ἀστέρων, οἱ ὅποιοι ἀπείρως ἐπολλαπλασιάζοντο. Ὅπισθεν τῶν ἀναριθμητῶν τούτων μυριάδων, ἄλλαι νέαι ἀστέρων μυριάδες ἀνεφαίνοντο, σχεδὸν ἀδιακρίτως, καθ' ὅλην τὴν ἀπειρον ἔκτασιν τοῦ οὐρανοῦ· ἦτο διαρκὴς ἀναγέννησις, ἀληθὴς τέφρα, ἐκαστοτε συνδραυλιζομένη, ὀλοκλήρου τοῦ σύμπαντος ἀναφλεγόμενου, δι' ἡσύχου πυρὸς ἀδαμάντων. Ὁ Γαλαξίας ἔρριπτε τὴν λευκὴν αὐτοῦ λάμψιν ἀνελίσσων τὰ ἀναρίθμητα ἄτομά του, ἐξ ἀπείρων μεμακρυσμένων ἡλίων, οἱ ὅποιοι ἐσχημάτιζον ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ στερεώματος φωτεινὴν ταινίαν.

— Πόσον φοβοῦμαι, ἔλεγεν ἡ Ἐλένη διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης.

Καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ὅπως παύσῃ πλέον νὰ παρατηρῇ, ἐπαναφέρονσα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ χαίνοντος κενοῦ, ἐνθα οἱ Παρίσιοι ἐφαίνοντο βεβυθισμένοι. Ἐπ' αὐτῶν δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία λάμψις, τὸ σκότος ἦτο ψηλαφητόν. Τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔκτασις τῶν φωνῶν ἐλάμβανε τρυφεροτάτην ἡδύτητα.

— Κλαίετε; ἠρώτησεν ὁ ἄββας, ὅστις ἀντελήφθη λυγροῦ τινος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Ἐλένη.

Δὲν ἔβλεπον ἀλλήλους. Ἐκείνη ἐθρῆνει πρὸ πολλοῦ ἐνδομύχως, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ὀπισθέν των ἀπελάμβανε τὴν ἀθῶαν γαλήνην τοῦ ὕπνου τῆς, ὁ δὲ Ραμβῶδης προσηλωμένος ἔκυπτε τὴν λευκόφαιον κεφαλὴν του ὑπέρανω τῆς πλαγγόνος, τῆς ὁποίας εἶχε διαλύσει τὰ μέλη. Ἀλλὰ αὐτὴ διορθουμένη ἐπροξένει ἐνίοτε θορύβους δυνατοὺς ἐκ τῶν ἐλατηρίων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐχαλαροῦντο, καὶ ἐνίοτε ἄφινε παιδικὰ τραυλίσματα, τὰ ὅποια οἱ χονδροὶ δάκτυλοί του παρήγαγον, μὲλην τὴν δυνατὴν προφύλαξιν τοῦ τεθραυσμένου μηχανισμοῦ τῆς. Ὅτε δ' ἡ πλαγγὼν ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ τὴν ἐσταμάτησε παρευθὺς ἀνήσυχος

καὶ τεθορυβημένος, ἐκ φόβου μήπως ἐξυπνήσῃ τὴν Ἰωάνναν, καὶ ἀμέσως ἐπανελάβε τὴν ἐπιδιόρθωσιν.

— Διατί κλαίτε, κόρη μου; ἐπανελάβεν ὁ ἱερεὺς, δὲν ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ σὰς παρέξω καμμίαν ἀνακούφισιν;

— Ἀφήσατε τὰ δάκρυά μου νὰ τρέχουν, αἰσθάνομαι μεγίστην ἀνακούφισιν.

Καὶ ἐπνίγετο μὴ δυναμένη νὰ ἀποκριθῇ. Ἄλλοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει παρομοία κρίσις τὴν εἶχε καταλάβει, ἀλλὰ τότε εὐρίσκετο μόνη καὶ ἡδύνατο νὰ κλαυθυμυρίξῃ εἰς τὸ σκότος κατὰ κόρον, μέχρις οὗ ἡ πηγὴ τῆς συγκινήσεως ἤθελε στερεῦσαι. Μόλα ταῦτα δὲν ἐγνώριζεν οὐδεμίαν θλίψιν· ἡ κόρη τῆς εἶχε διαφύγει τὸν κίνδυνον, αὐτὴ δὲ εἶχεν ἤδη ἐπαναλάβει τὸ μονότονον καὶ εὐφρόσυνον νῆμα τῆς υπέρξεως τῆς. Τὴν κατέλαβε δὲ ἀποτόμως αἰσθημα ὑπεμέτρου θλίψεως, ὡς ἀδιάγνωστόν τι κενόν, τὸ ὅποιον δὲν ἤθελε ποτὲ δυνηθῇ νὰ πληρώσῃ, ὡς ἀπεριόριστός τις ἀπελπισία. ἔνθα κατεποντίζετο μετὰ παντός ὅ,τι εἶχε προσφιλέ. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία δὲν ἡδύνατο νὰ εἴπῃ ὅποια δυστυχία τὴν ἡπείλει· ἐβυθίζετο ἀπλῶς εἰς ἀπελπισίαν καὶ ἐθρῆνει. Καὶ ἄλλοτε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εὐωιδίωσαν ἐκ τῶν ἀνθῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας, προσεβλήθη ὑπὸ ὁμοίας κρίσεως· ὁ εὐρὺς ὀρίζων τῶν Παρισίων, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ σκότους, τὴν ἐθελγεν, ἡ πεδιάς ἐφαίνετο εὐρυνομένη καὶ φοβερά μελαγχολία ἀνῆρχετο, ἐκ τῶν δύο τούτων ἑκατομμυρίων υπέρξεων, ἐξαφανίζομένων ἐν τῷ σκότει καὶ κατόπιν, ὅποταν ἡ νύξ ἐπήρχετο, ὅποταν ἡ πόλις ὀλόκληρος ἐξηφανίζετο μετὰ τῶν βαθμηδὸν θνησκόντων θορύβων τῆς, ἡ καρδιά τῆς ἠνοίγετο καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρεον ὡς ρύακες ἐνώπιον τῆς ὑπερτάτης ταύτης ἡρεμίας. Τότε ἦνου τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύριζε προσευχάς· ἡ ἀνάγκη πίστεως, ἔρωτος, ταπεινώσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῇ ἐπέφερεν ἰσχυρὸν εἶγος, κυρίως ὅμως ἡ ἀνατολὴ τῶν ἀστέρων συνετάραττεν αὐτήν, ἐξ ἀπολαύσεως καὶ φρίκης συγχρόνως ἱερᾶς.

Μετὰ τὸ πέραν μακρᾶς σιωπῆς, ὁ ἄββας προσέθηκεν:

— Κόρη μου, πρέπει νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς ἐμέ, διατί διστάσεις;

Αὐτὴ ἐξηκολούθει εἰσέτι νὰ κλαίῃ, πλὴν ἤδη μετὰ παιδικῆς χάριτος.

— Ἡ ἐκκλησία σὰς τρομάζει, ἐξηκολούθησεν ὁ ἱερεὺς, πρὸς στιγμήν σὰς ἐπίστευσα παραδοθεῖσαν τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἡπατήθην. Ὁ οὐρανὸς διευθύνει τὰ πάντα κατὰ τὰς θείας βουλὰς τοῦ ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἀφοῦ δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἱερέα διατί τοῦλάχιστον δὲν ἐμπιστευέσθε πρὸς τὸν φίλον;

— Ἐχετε δίκαιον, ἐψιθύρισε, μάλιστα, εἰμαι πολὺ τεθλιμμένη, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην ὁμῶν, πρέπει νὰ σὰς τὰ ἐμπιστευθῶ ὅλα. Ὅταν ἤμουν μικρὰ δὲν ἐπήγαινα σχεδὸν ποτὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· σήμερον ὅμως δὲν δύναμαι νὰ παρευρεθῶ εἰς καμμίαν τελετὴν, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην συγκίνησιν· καὶ τώρα ἀκόμη σχεδὸν τὸ παραμικρὸν μὲ ἔκαμε νὰ κλαύσω· ἡ ἀπήχησις τοῦ θορύβου τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μᾶλλον ἤχον παμμεγίστου ὀργάνου, τὸ ἀπειρον τῆς νυκτός, ὁ ὠραῖος αὐτὸς οὐρανός, ἔ! πόσον ἤθελα νὰ πιστεύω. Βοηθήσατέ με, διδάξατέ με.

Ὁ ἄββας τὴν καθησύχασε θέσας ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς.

— Εἰπέτε τα ὅλα, ἀπεκρίθη ἀφελῶς. Ἀγωνία ἐπὶ στιγμήν τὴν κατέλαβε.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἐπανελάβε, σὰς ὁμνύω... τίποτε δὲν σὰς κρύπτω... κλαίω χωρὶς λόγον, μόνον διότι πνίγομαι, μόνον διότι τὰ δάκρυα ἔρχονται μόνον των, τὴν ζωὴν μου, τὴν γνωρίζετε· κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν δὲν δύναμαι νὰ ἀνακαλύψω καμμίαν θλίψιν, κανὲν πταῖσμα, οὔτε ἔλεγχον συνειδήσεως... Δὲν γνωρίζω... δὲν εἰξεύρω...

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.